

Prædiken ved Sejs-Svejbæk kirkes 25 års jubilæum

2.søndag i advent 2014

Sommer i vente

”Se på figentræet og alle de andre træer. Så snart I ser dem springe ud, ved I af jer selv, at sommeren allerede er nær”. Jesus fortalte, ifølge evangelisten Lukas, en sådan ganske kort og enkel lignelse.

Midt i sin tale om det, som skal ske, i fremtiden, ved endetiden, i de sidste tider, på dommedag, fortæller Jesus lignelsen om, hvad vi skal se i de blomstrende frugttræer.

Er fremtiden fyldt af det, som verden også er fyldt af, mørke og lidelse, afsavn og trængsel, død og dom, så holder Jesus med sin lignelse os fast på, at det, vi har i vente, altid er mere end det, at alting har sin tid, dvs. vi har altid mere i vente end tidens og endetidens dom.

Det, som venter os, er ikke kun et stort mørke og en evig glemsel. Der er ganske vist nok at ængstes ved og at frygte for i verden og i den fremtid, vi går imøde. Menneskets ondskab stikker dybt. Krig og ufred, terror og vold ødelægger fortsat mange menneskers liv. Og rystelserne i verden er mange og kan give os åndenød. Men selv om de kræfter, som ødelægger livet og ødelægger det fællesskab, vi deler med hinanden, at de har så stor kraft og styrke, så går Guds ord aldrig til, forkynder Jesus. Uanset om alting skrider for os i livet, at de huse, vi bygger, forvitrer og falder sammen, ja om end jord og himmel forgår, så bliver Jesu ord stående.

Jesu ord gør nemlig Guds nærvær gældende, og de holder os fast på, at vi kan møde dagene, som kommer, med håb og med mod. De er som de blomstrende figentræer i syden, som æbletræerne nede bagved i vores have, og som træerne her på Sejs-Svejbæk kirkegård, når de blomstrer i maj, og minder os om, hen over gravene, at en sommer er nær og at Guds kærlighed, hans nåde og barmhjertighed virkelig rækker ned selv i dødens mørke skygge og ud til verdens ende.

Vi skal huske, at sommeren er nær, siger Jesus. Vi skal huske det, når vinden suser, mørket tager til, bølgerne bruser, vandet stiger, dagene fryser til og er fyldt af krise og kaos.

Lignelsen om de blomstrende frugttræer, plantet her midt i adventstidens tekstrække, på en af årets korteste dage, er således et mildt og lyst syn i mørket.

Nok er det en dommedags tekst, vi har hørt her i dag, men det er først og fremmest en adventsfortælling. En reminder til os om, at når vi frygter, hvad der skal ske, og ængstes over, hvad tiden kan bringe os af ulykker, så skal vi huske på, hvordan de blomstrende frugttræer altid varsler lys og sommer og at der kommer en sommer. Med andre ord dommen står aldrig, ved Guds nåde alene. Dom, nåde og barmhjertighed hører hos Gud sammen.

Det er dette glædelige budskab, som nu har lydt her i Sejs-Svejbæk kirke i 25 år. Hver søndag, hvor der er fejret gudstjeneste her i kirken, har evangeliet lydt, hver gang med den adventstone, som uanset årstid, netop hører evangeliet til. Et glædeligt budskab bliver her forkyndt om, at der er noget godt i vente, jul, påske, pinse, ja Guds rige er nær.

Og kirken har således også været med til og er med til at danne ramme om vi menneskers liv, ved dåb og konfirmation, bryllup og begravelse.

Det er der al god grund til at markere og fejre, sådan som det sker her i dag. Der er nemlig god grund til at glæde sig over, at der står et sådan hus her i Sejs-Svejbæk og blomstrer hele året rundt.

Bære frugt ved vintertide

I den første salme, vi sang her i dag, Grundtvigs salme: *Giv mig, Gud, en salmetunge*, en lovsang til Gud, hørte og sang vi også om frugttræer.

Salmen er en af flere gendigtninger, som Grundtvig skrev over gammeltestamentlige salmer. På gammeltestamentlig vis maler Grundtvig først skellet op i ord mellem Gud og menneske.

Der er al god grund til at vi priser Gud, for han er evig, mens vi mennesker ligner græsset, som visner bort. Men når skellet så er sat, mellem Guds storhed og vores skrøbelighed, så er alt dog ikke sagt, for Gud er ikke blot evig, han er også skaberen og frelseren. Gud holder fast i det, han har skabt, og fornyr vores liv. Sådan kan Grundtvig da i denne salme skrive om kirken som det drivhus, hvor vi, hans skabninger, næres og får kræfter til at gå ud i nok så hårde dage og bære frugt. Vi går med et billede fra den samme salme fra at være som græsset til at blive som frugttræer, der kan blomstre og bære frugt.

Giv mig, Gud, en salmetunge er som nævnt en af flere gendigtninger, som Grundtvig foretog af de gammeltestamentlige salmer. Salmen hører til i en gruppe af fem gendigtninger, og som en understregning af sit anliggende med

disse fem salmer, skrev Grundtvig, da han udgav dem, at: "Det er Davids-Psalmerne 84, 85,92, 96 (med Lidt af 97) og 110, frit eftersungne, med Øie paa Livet i det Nærværende".

Grundtvigs anliggende med salmerne var livet i det nærværende. Det er godt sagt og svarer også til Jesu anliggende med sine ord i dag, når han vil have os til at have øjne for de blomstrende frugttræer.

De hvide kakler

Det at være kirke, fejre gudstjeneste og det, vi hører, ser og sanser her sammen, handler sådan set alt sammen netop om det at have øje på livet i det nærværende, og det, hvor store drømmesyner eller fremtidskræksenerier, vi end også præsenteres for.

Det samme gælder kirkens udsmykning her i sejs-Svejbæk. Kunstneren Mogens Andersen, som fik til opgave at udsmykke kirken her, for 25 år siden, forsøgte på sin tids præmisser og ud fra sit kunstneriske ståsted at skabe noget som har øje for livet i det nærværende, noget som kunne tale ind i tiden og møde det moderne menneske.¹

For Mogens Andersen var det tydeligvis vigtigt, som abstrakt kunstner, at understrege, at menneskets ord, forklaringer og fortællinger ikke skal tage magten fra selve værket. Kunstværket, kirkens vægudsmykning, kaklerne med deres kalligrafiske strøg, skal betragtes i deres egen ret.

Heri ligner udsmykningen her i Sejs-Svejbæk kirke Carl Henning Pedersens værk, som jeg ofte betragter i Ribe domkirke. De er udsmykninger af samme tid, hører samme epoke til. Det er også udsmykninger, som begge er blevet diskuteret i deres egen tid og som stadig kan - ved jeg- finde såvel varme fortalere som arge modstandere.

For Mogens Andersen var det vigtigere at tale om balancen i kunstværket og om det dybdeperspektiv, som træder frem af de hvide kakler og den kalligrafiske

---

¹ Sejs-Svejbæk kirkes hjemmeside: "For Mogens Andersen selv var det ingen betingelse, at kunsten skulle ligne virkeligheden. Det betyder ikke, at han har afskrevet virkeligheden, men han mente, at kunsten hæver sig over at opfatte den for bogstaveligt. "Kunsten starter der, hvor ordene slipper op," var hans udsagn, og han supplerede med at sige: "Den abstrakte kunsts hensigt er at træde uden for den kendte verden og etablere noget, menneskene ikke straks kender betegnelserne for." Derfor var han i reglen tavs om sin kunst, idet han overlader resten til den enkeltes indlevelsessevne og fortolkning. Mogens Andersen har lagt stor vægt på balancen i billedet. Man vil også straks bemærke det dybdeperspektiv, han formår at få frem. Maleriet peger i retning af det mystiske, en tilkendegivelse af, at sandheden om verden er mere end det, vi opfatter med vore sanser og intellekt. Det er den sammenhæng, mennesket er sat ind i og den sandhed, evangeliet forkyndes i."

udsmykning, end at tale om værkets betydning og forhold til den kristne tro og symbolverden.

Det, vi hver især sanser og tænker i vores møde med værket, skal have plads og gives plads, og det kan ikke sådan sættes på en fast og fælles linie.

Alligevel vil jeg tillade mig netop her i dag at se de hvide kakler og de kalligrafiske strøg netop i sammenhæng med Jesu ord om figentræerne og frugttræerne som skal blomstre. Som et værk, der spiller sammen med evangeliet i dag, og her vidner om, at om end dagene er hårde, mørke og kolde, og om end alting her har sin tid og at selv om himmel og jord skal forgå, så forgår Guds ord ikke. Er det ikke netop det, som de strømmende bevægelser af strøgene på de hvide kakler vidner om, samtidigt med, at de ord, vi har hørt, fortæller os, at de hvide kakler peger på andet og mere end vinterens hvide sne og frost. Frugttræerne findes og de blomstrer både rødt og hvidt.

Og således er udsmykningen her i kirken, ordene, som vi har hørt, salmerne vi synger, alt sammen med til at trøste og opbygge os. Og vi kan gå herfra med løftede hoveder og uden frygt.

Juleaften lyder det til hyrderne på marken og til os alle, at vi intet har at frygte. "Frygt ikke, se jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket (Luk 2,10), sagde englen. Påskemorgen lyder det til de kvinder, som fandt Jesu grav tom: "Frygt ikke! Han er opstanden" (Matt 28,5). Vi bliver fortsat mindet om, hvordan Gud fjerner frygten og vækker modet og håbet i os.

Jesus sagde det selv til os: Frygt ikke, du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer riget (Luk 12,32). "Løft jeres hoved". Se på figentræet og alle de andre træer.

I Jesu navn. Amen